

תקנו לשאול עולמית באיזה יום היה, ושם הארכתי בזה.

בנ"י אמר אחד מן העדים יש לי ללמד עליי זכות בו, ואמרו בפרקין דלעיל משום דנראה כנוגע בעדות שמתחרט צו ודואג שמא יגמר הדין לחוצה ויציא זה עדים להצמם ומיחד לא מלו למיחד לאחר כדי דיבור דכיון שהגיד שוב אינו חוזר ומגיד, בגמרא וברש"י דף ל"ד ע"א, והא דמסיק דאפי' הרואה בעלמו יכול ללמד על עלמו זכות אפשר דלגבי רואה שאני דודאי לא ישמעו לדבריו מיד אלא ידקדקו צו בכל הולך כי ידעו שהוא עושה כן להליל את עלמו ואף שהוא בעלמו יודע שאין האמת אחר כדבריו, אבל בעדים יש לחוש שלא ידקדקו אחר דבריהם כי לא יחשבו אותן לנוגעים ולפיכך אין שומעין להם כלל וק"ל

שם ע"ב ברי"ף ומעשה באחד שרכב על הסוס בו וסקל והו' שוב מעשה באחד שהטיח בו והלקוהו בצ"ל, וכן הוא בגמרא דיצמות דף ל' ע"ב, דצזא שער על חילול שבת שיש צמלכה גמורה שלו חיוצ סקילה וסקלוהו וצזא שהטיח את אשתו שאף שער עמה עצירה גמורה אי אפשר למלוא צו חיוצ מיתה כי אם מלקות כגון אם צא עליה צניחה א"כ אין להמיתו ולפיכך הלקוהו וק"ל

בנ"י שכשהוא מושב

מן התלמידים דאילו לזכות עונה כמבואר צמתני דגמר הדין בגמרא דף מ"ב ע"ב, ודריש ליה לא יענה לחוצה מדכתיב לא יענה צנפס למות דתיבת צנפס נראה כמיותר לדרשא על הרואה בעלמו ודו"ק.

1234567

ברש"י בד"ה לא בע"ש בו וא"א להשהותו משנגמר דינו בו, ולהשכותו בלא גמר דינא עד אחד בשבת נמי לא דא"כ ישתכחו עטמיהם וכמבואר בגמרא צדף ל"ה ע"א וקל"ה מזה הוצא צנ"י צדף שאחר זה בע"א.

אוצר החכמה

שם ע"ב ברי"ף דהא בול"הו אינשי לא מצו למחזי בו, וכן משמע גם מדברי רש"י בגמרא שמפרש דלילה דומיא דסומא ומיישצין צזא קושיית החוס' שצגמ' וכן מבואר גם בדברי הרמב"ן צדף זה ע"ב.

דף י"ד ע"א * ברש"י בד"ה באיזה יום בו' שמא יש עדים להזימן בו, ורש"ל צח"ש כת' שיש ליתן טעם דאם לא יאמרו באיזה יום היה אינן יכולין לצא לידי הצמח שיאמרו העדים צשמים צחדש היה והמזימן יאמרו שעתהם היה צשמים צחדש יאמרו העדים עעינו צעיצורא דירחא וכמבואר צמתני בגמרא, ובכתבי הארכתי צזא דלעטמא שכתב רש"ל צח"ש כשהוא אחר רוצו של חדש אז אינן יכולין לומר עעינו צעיצורא דירחא וא"כ למה הולכנו עדים לומר באיזה יום היה אלא שאפשר דמשום לא פלוג